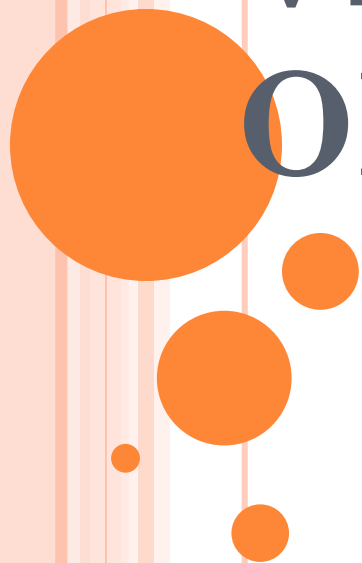

**KAŽDÁ BÁSEŇ JE
VLASTNĚ TAKY
OBRAZ...**

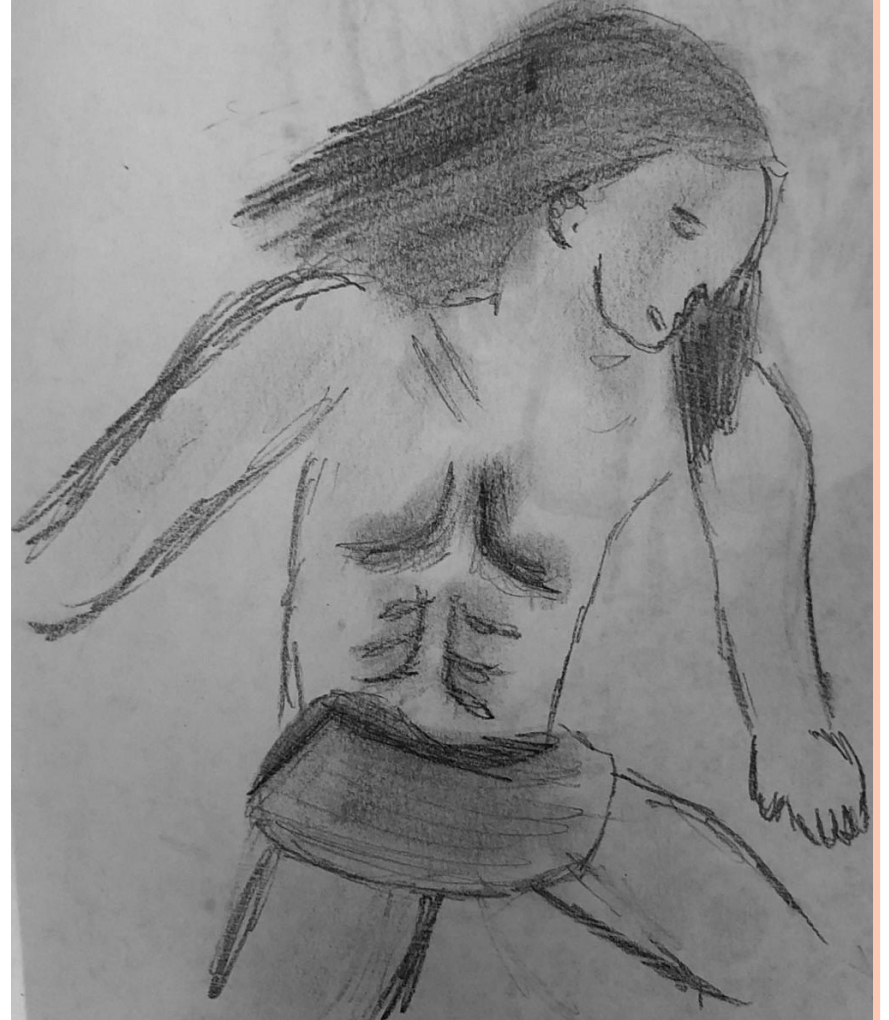

JAK SI PŘEDSTAVUJEME VODNÍKA A POLEDNICI PODLE K. J. ERBENA

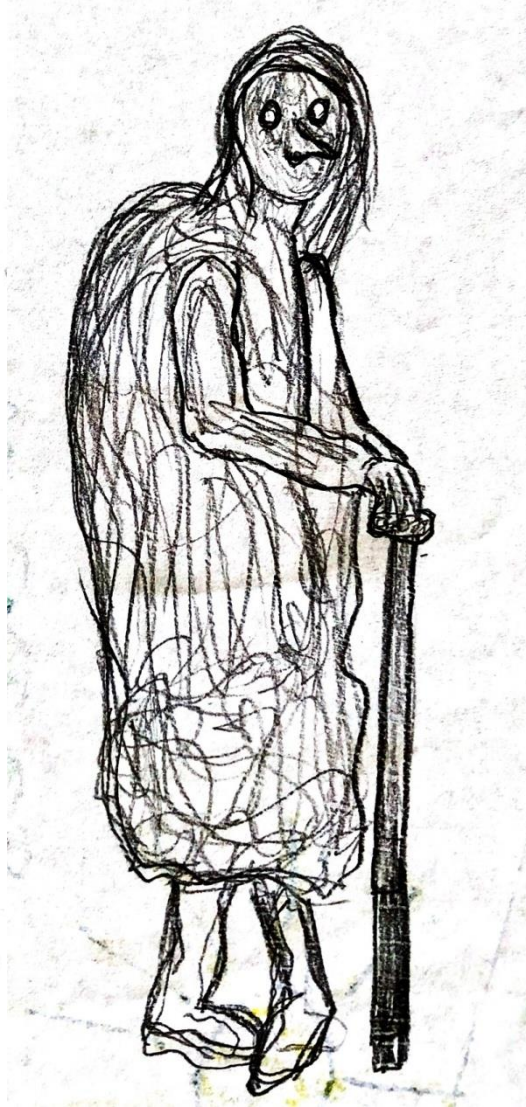

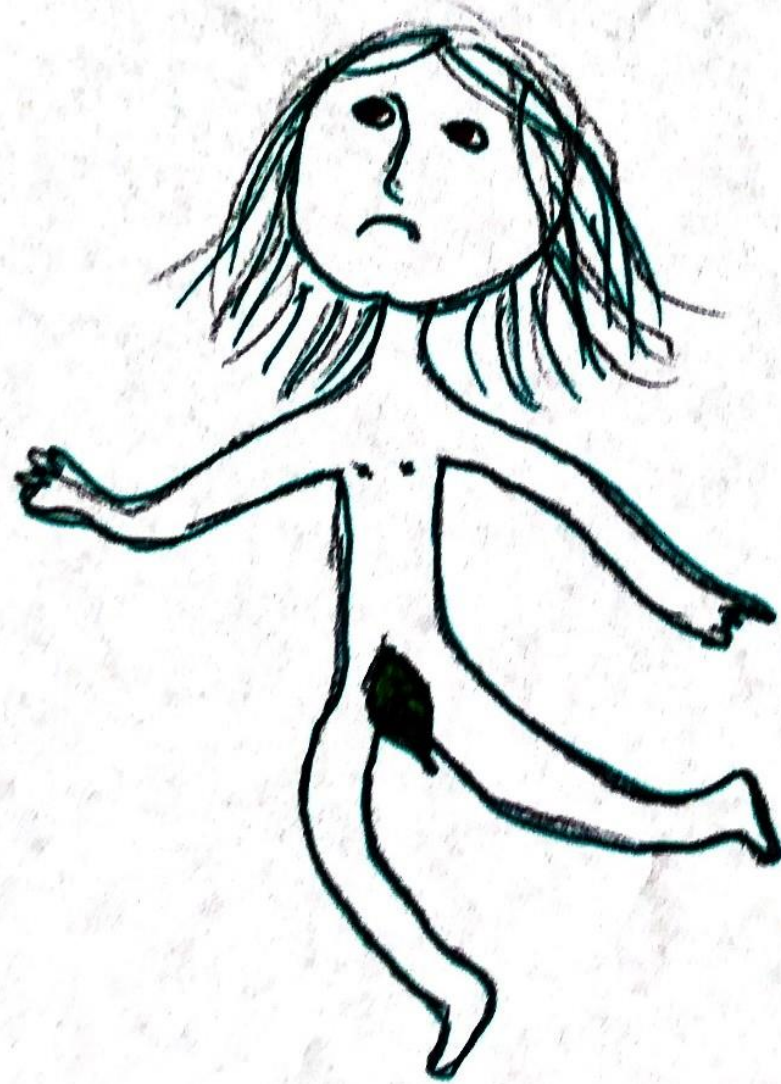
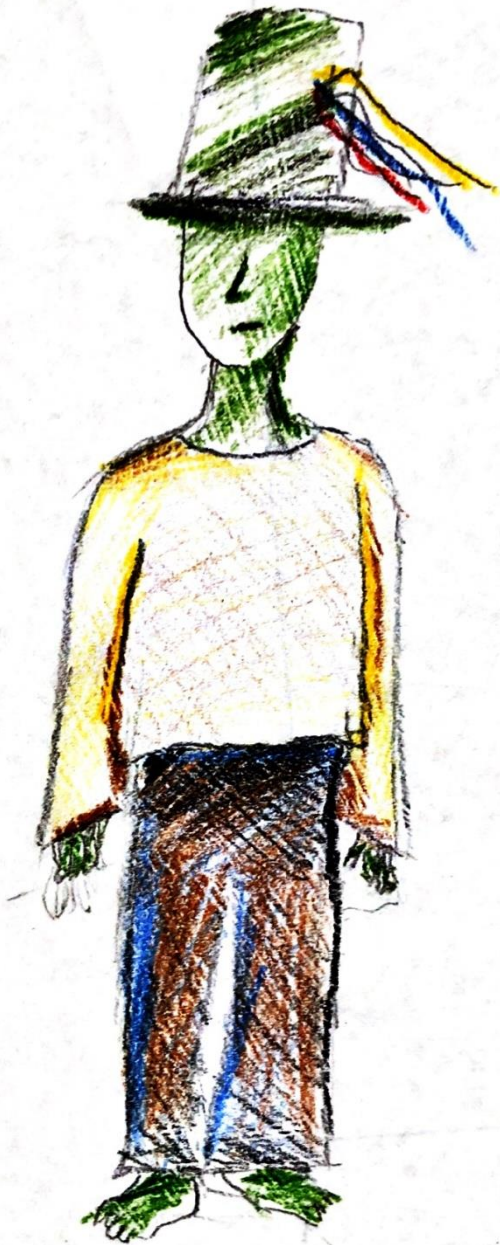

Abdruce

MALOVALI JSME PODLE BÁSNĚ...

LUDVÍK AŠKENAZY: Pomník

V příslušné subkomisi UNESCO leží již několik let návrh ak. arch. dr. Th. Pištoría, hodný urychlené pozornosti.

Na dvacetimetrovém obelisku z umělých hmot se tyčí štafle.

Na jejich vrcholku balancuje poněkud uhrovitý výrostek v nejhlubší pubertě, v ruce třímá krabičku sirek

(0,7 x 1,8 x 2,5 metru)

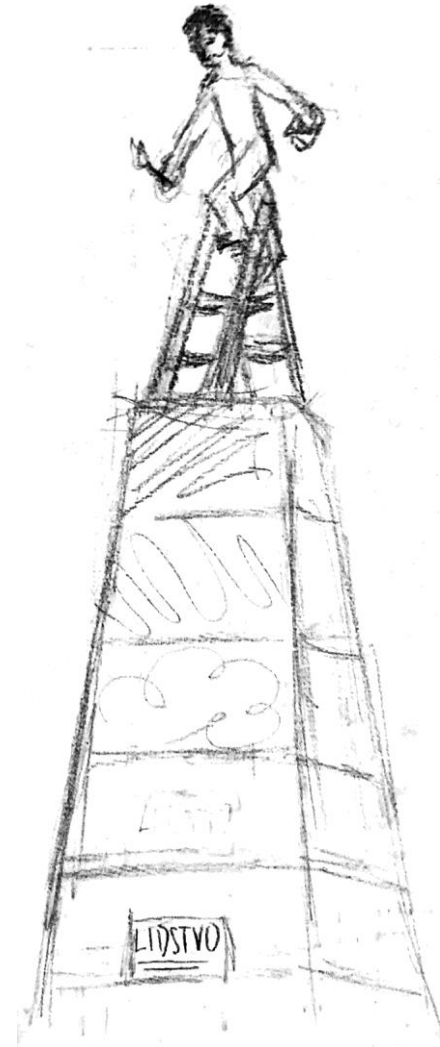
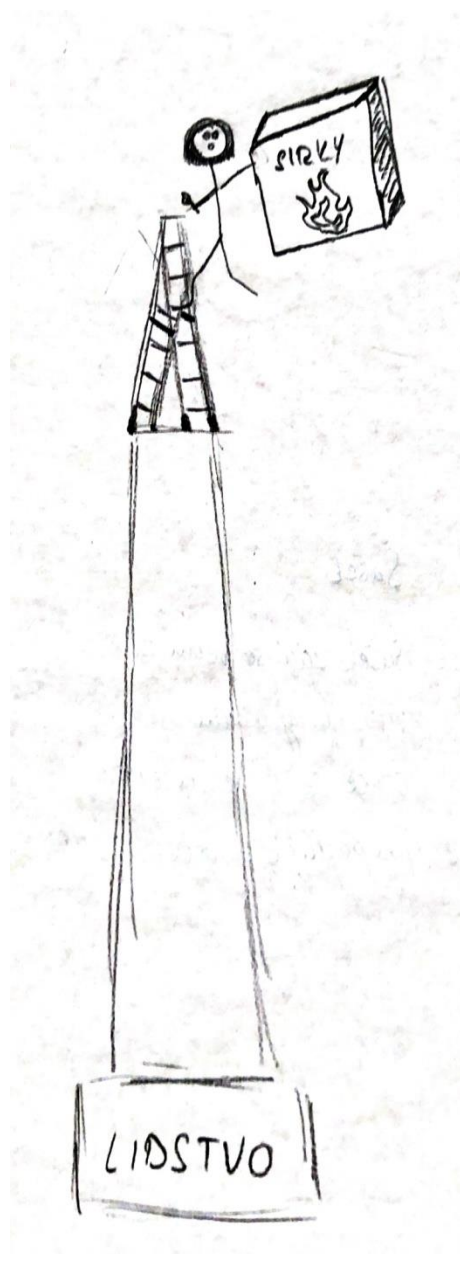
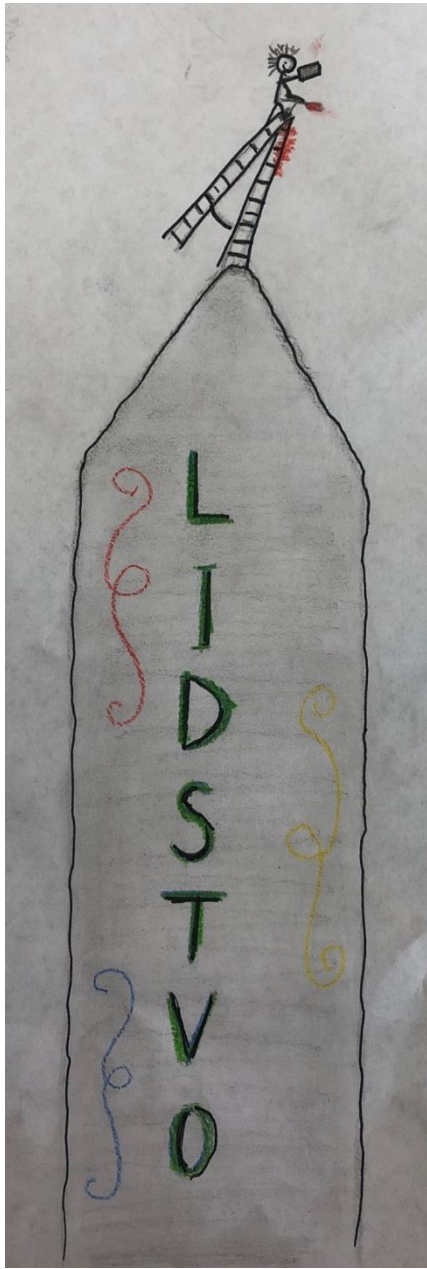
a jednou sirkou se snaží

s nesmělým úsměvem zapálit ty štafle.

Na obelisku je nápis z ryzího plutonia:

Lidstvo.

JAN SKÁCEL: Krátký popis léta

Požáry ze čtyř stran hoří léto

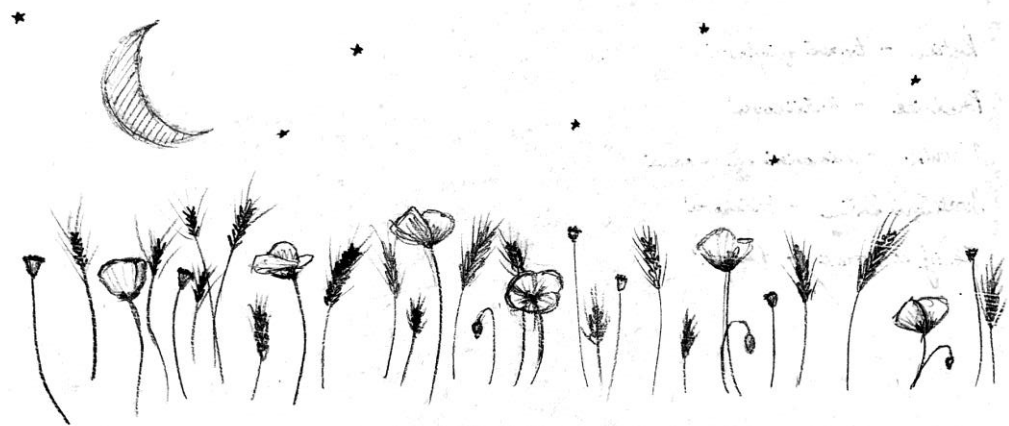
Omamně kvetou akátové háje
zelená duše vína doutná na vinicích
krvácí vlčí máky v obilí

Přichází tma
a po stříbrném mostě kráčí luna

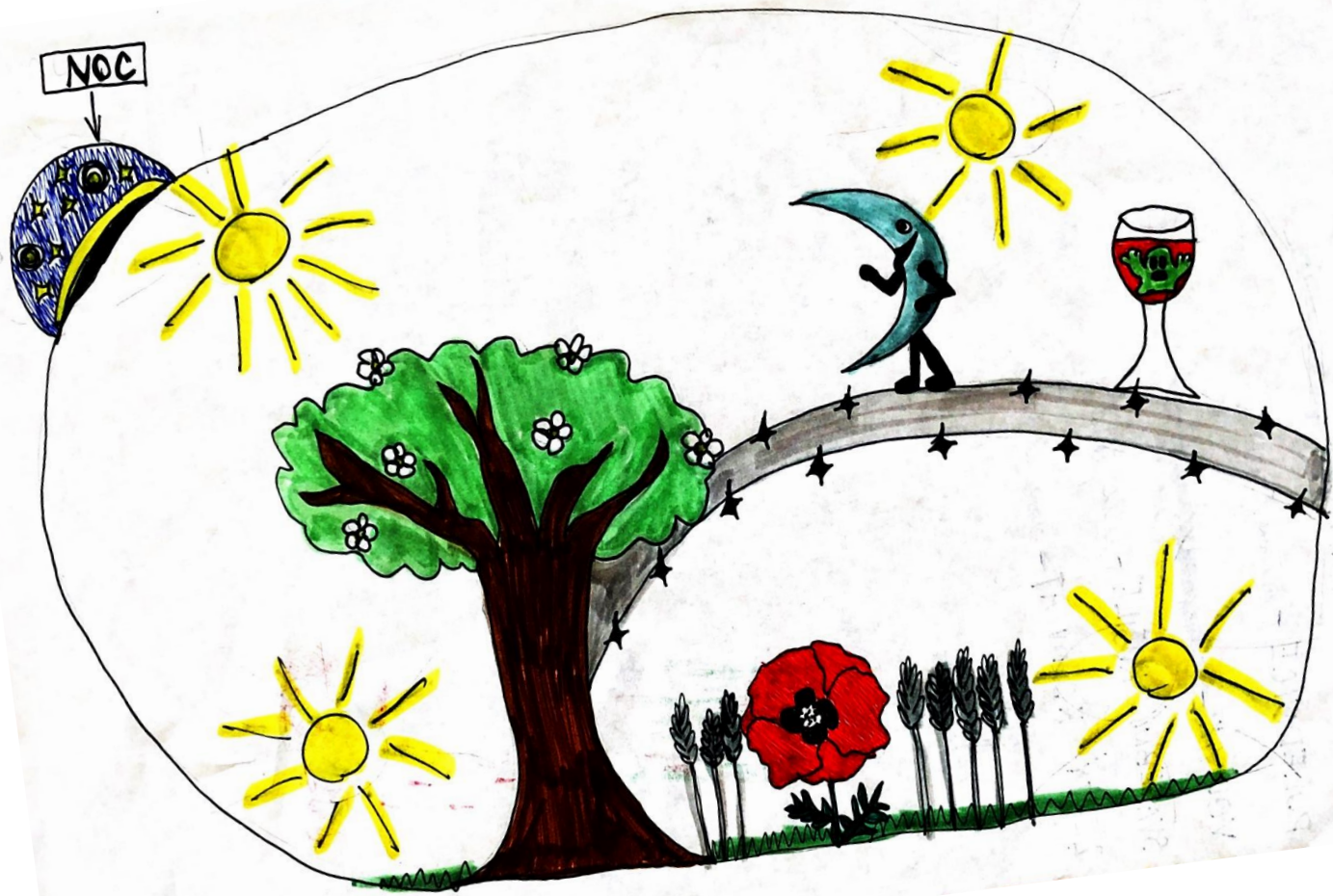
Svět je jak chleba vytažený z pece
a noc ujídá

NOC

TVOŘILI JSME BÁSEŇ PODLE OBRAZU

Měsíc svítí na obloze,
noc je temná, děsivá,
sám tam svítí uboze,
co se to v ní ukrývá?
Zavřené uvnitř před světem,
píší se zde tyhle stránky,
svět ubližuje dospělým i dětem,
zamčeno je na tři zámky.
Smrt mě venku čeká jen,
Lidé jsou jak krysy
kdy už skončí ten zlý sen,
co nad mou hlavou visí?

Ve sněhu hvězd
přes sklo lupy zírám.
Malou vločku svírám,
nechávám ji kvést.

Odkvétá, ach, běda,
krátký život má.
Brzy roztává.
Zbyla z ní jen voda.

Prosákla slzička
rukavici mou;
bílá cesta tmou
však na mě nevyčká.

Vítr kroky vede;
není známo kam.
K zářivým hvězdám
padajícím z nebe?

Spatřena kometou
ve světle plejád:
„Jak můžeš mne znát,
zkoumáš svět snad lupou?”

Kometa mlčící
odpověď nezná.
V tichu je zjevná
láska však hřející.

Světlu všemocnému
úsměv navrátím.
S tělem maličkým
rozloučím se v míru.

Rozplynu se.

Na vrcholku skály,
velký zámek stál.
Ten kdo ho však objeví,
je mezi lidmi neznán.

Dlouhá cesta k němu,
chráněná je draky.
Kdo odváží se po ní jít,
musí mít odvahy mraky.

Hodně lidí zkoušelo,
balónem tam vzletět.
Avšak každý, kdo měl kuráž,
už nevrátil se zpět.

Tenhle zámek v oblacích,
nedosažitelný zdá se.
Jenom ve snech můžeme
ho vidět v plné kráse.

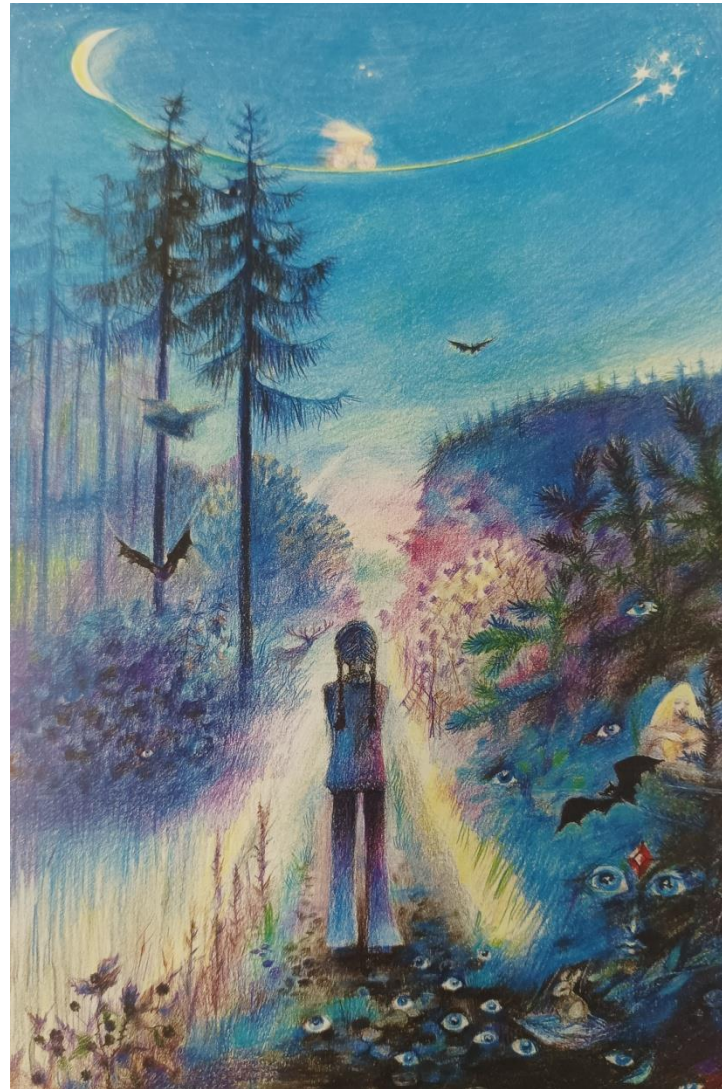

Dívka procházející tmou
nebude tou osudnou.
Netopýr, strom a víla v houšti,
všechny oči po ní touží.

Dívka menší,
jelen před ní,
zajíc vzadu v pozadí
a plno očí prokletých.

Že by na konci té cesty zář?
Ne, ta dívka nemá tvář!
Víla v houšti na kytaru hraje
a dívka mlčky nám tu taje.

Co když z domu zdrhá za milým?
A co když je ten večer osudným?
Co by jí usmrtilo dřív?
To ve skutečnosti víš jen a pouze ty!

V noci prší stále dál,
kdopak by se ovšem bál,
kéž bych jenom nešel sám...

Přes den ač i slunce svítilo,
do deště se mi nechtělo.
Dopis pláče spolu se mnou,
jak procházím nocí temnou.
Svítilna mi jen na cestu svítí,
alespoň doma nemusím zalít kvítí.

A stále stále prší dál.
Kdopak by se jenom bál.

